

"Sirp" 12. juuni 1992

Kas Kálmáni "Silva" on "toodang", mida tänane Eesti peab vajalikuks osta? Kes määrab väärtuse, milline komisjon? Kelle maitse määrab? Milliste väärtushinnangutega mõõta artisti pikki õpinguaastaid, igapäevast treeningut, et tulla alati publiku ette säravana, heas vormis?

See, et elame suurte muudatuste ajal, kui ees on tohutult üli-
raskeid ja pikaldaselt lahenevaid
probleeme, on selge igale mõtle-
vale inimesele. Ei ole virisemise
aeg. Kuid see, kuidas muutub
suhtumine kultuurisse, on hir-
muäratav!

Leitakse raha, et korraldada
iga liiki suurejoonelisi vastuvõt-
te, kus voolab šampanja, mitte
aga selleks, et vältida apteekides
valuutalette. On leitud rahakad
mehed, kes ülihoolsalt tegutse-
vad ärikeskuste rajamisel, kuid
ei leidu rahamehi, kes ehitaksid
valmis Noorsooteatri, Vanalin-
nastuudio ja kon-
servatooriumi.

Leidub noori uus-
rikkaid, kes lille-
dest ilmajäänud
missisekandidaate
"lohutavad" 1000
dollari ja auto kin-
kimisega, kuid
pole sponsoreid,
kes G. Otsa päeva-
dele, traditsiooni-
lisele noorte laul-
jate konkursile öla
alla paneksid. (Lä-
tis Medinši-kon-
kurss ikkagi toi-
mus ja
noorproemia

"SILVA" TALVEAIAS... JA MIS JÄÄB MEIST TULEVASTELE PÕLVEDELE

"Estonia" repertuaar jääma järg-
mistel kümnenditel. Kuid siingi
teeb kurvaks üks tendents, mis
silma-kõrva hakanud. "Võlu-
flöödi" ettevalmistus on toimu-
nud mitme kontsertmeistri ja di-
rigendi käe all, mistõttu annab
tunda erinev lähenemine muusi-
kalisele materjalile. Ansambli
tihti ei haaku, erinevad kaunis-
tuste laulmised, erinev on abi-
noodi kasutamine jne. On olnud

etendusi, kus jääb tunne, et
igauks vaatab, kuidas omadega
hakkama saab. Mozart ei talu
pealiskaudsust ja ebatäpsust.

Teatrikülaaeg

mus ja

peapreemiaga

8000 rbl.) Tean, et

minu retoorika on naiivne, sest äri on äri. Kuid masendab see, mis on saanud prestiižseks, kuhu langeb rõhk avalikkuse silmis. Oma vaesust toonitame just siis, kui on jutt koolimajade ehitamisest, uue aabitsa trükkimisest, õpetajate ja arstide palkadest, julgeme avalikkuse ette tulla mõtetega intelligentsist kui ühiskonna ballastist — kõik see tekitab sügavat kahtlust meie rahva püsijäämises!

Need näited, illustreerimaks tendentsi meie olemises üldse, ei jäta puudutamata ka "Estonia" teatrit. Sealset repertuaarivalikut on viimasel viiel aastal tugevasti mõjutanud üks kummaline tegur — välisreisid. M. Mussorgski ooperid kuuluvad kahtlemata maailma kullafondi ja annavad esilauljatele erilisi võimalusi eneseteostuseks. Kuid kahtlen, kas head vene laulukooli ja -stiili valdamist eeldavad ooperid, mis võeti repertuaari siiski J. Nesterenkot ja I. Arhipovat silmas pidades, on andnud meie lauljatele täielikke eneseavaldamisvõimalusi. Ei ole ju saladus, et ka vokaalpedagoogikas tungis meile 50 aastat peale meie foneetika ja etnilise päritoluga täiesti vastuolus vokaalmetoodika, mille tagajärjed nüüd nii valuliselt tunda annavad.

Hea, et repertuaari on ilmunud Mozarti "Võluflööt" ja tasa-kaaluks üle hulga aja prantsuse romantilise ooperi särav esindaja Massenet' "Manon". Mõlemas on endale rakenduse leidnud toredad noored, kelle kanda peaks